

← →
TRANK SCHWIEGER
și Ramona Wultschner

Eu, ALADIN,
și eroii din
1001 DE NOPTI

LIVE DIN
~ ORIENT ~

Traducere:
Maria Tudosescu

NICULESCU **kids**

CUPRINS

1. Faruk ----- p. 11
2. Samira ----- p. 31
3. Jasmin ----- p. 47
4. Maimun ----- p. 61
5. Leyla ----- p. 77
6. Aladin ----- p. 93
7. Alisha ----- p. 129
8. Baba Abdallah ----- p. 145
9. Sindbad ----- p. 163
10. Ali Baba ----- p. 173
11. Morgiana ----- p. 189

Fatuk

PRIETENUL CĂRȚILOR

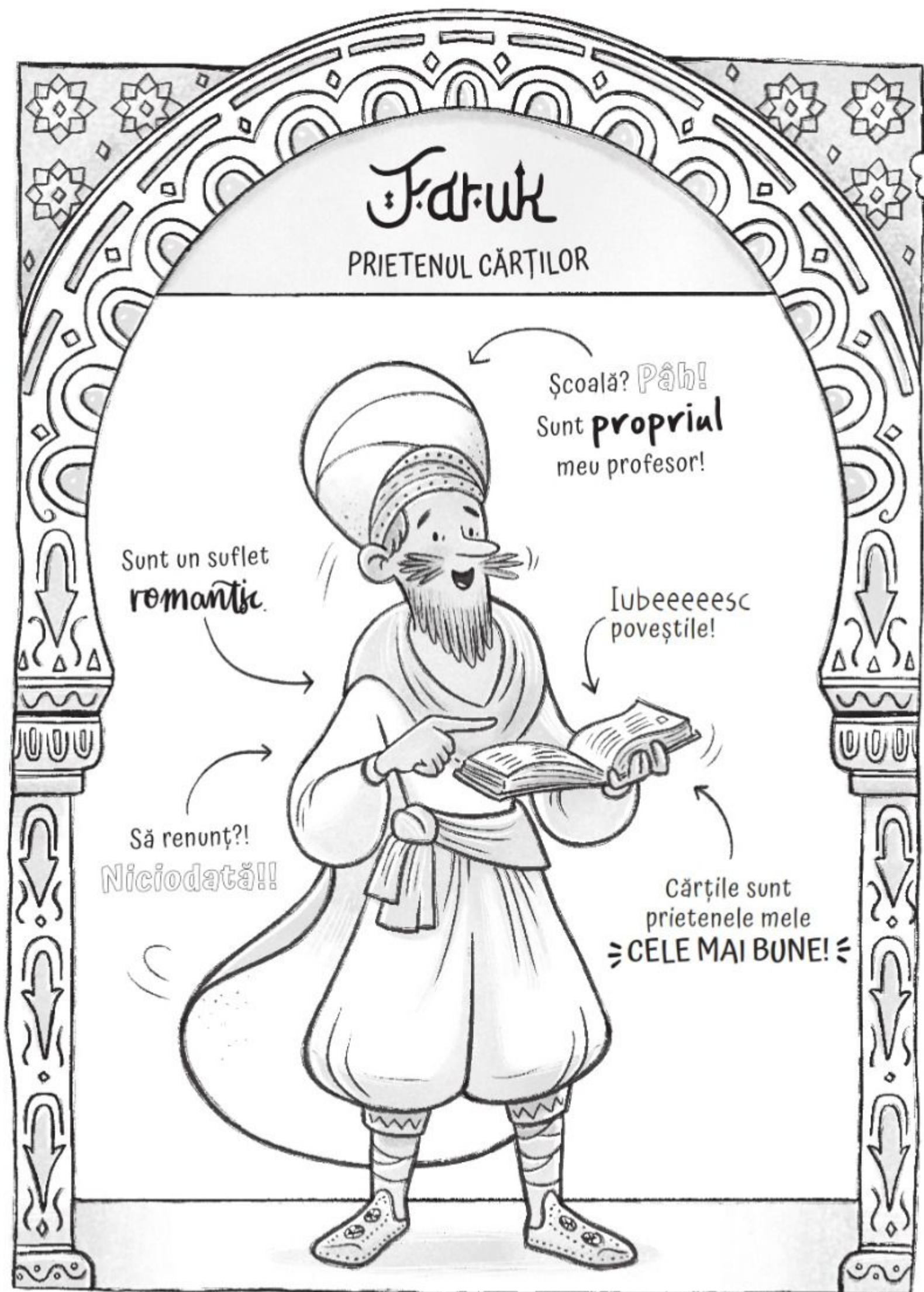
Școală? Pâh!
Sunt **propriu**
meu profesor!

Sunt un suflet
romantic.

Iubeeeeesc
poveștile!

Să renunț?!
Niciodată!!

Cărțile sunt
prietenii mei
≡ CELE MAI BUNE! ≡

ACESTA SUNT EU

FARUK
PRIETENUL
CĂRȚILOR

LOCUL MEU PREFERAT ESTE

marea bibliotecă din Alexandria. Cel mai mult ^{îmi} plăc să stau aici în fața unui **teanc de cărți** și să călătoresc cu ajutorul lor în toate timpurile și țările posibile, trăind cele mai **INCREDIBILE** aventuri.

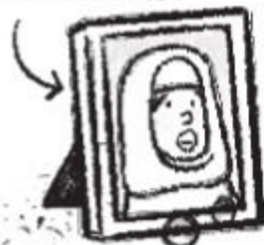
DIN FAMILIA MEA FAC PARTE

tatăl meu, Hassan, un negustor **bogat**, și mama mea, Karima. În afară de ei, în casă mai există **nenumărați** servitori și servitoare, care îmi strâng mâna **de fiecare dată** când trec pe lângă ei.

Degustătoarea

Grădinăreasa

Bucătăreasa

Cofetarul

Chelnerul

Administratoarea

Spălătorul

SUNT CHIAR MÂNDRU

că am învățat să fac trucuri magice. Bine, este adevărat, de cele mai multe ori îmi ies doar trucurile simple, cu cărți de joc, dar din când în când am reușit să scot câte un iepure dintr-un turban. Iar publicul meu a fost de fiecare dată **foarte** impresionat.

ȘTIAI CĂ...

Musulmanii se salută des folosind cuvintele „Salam aleikum”? Înseamnă „Pacea să fie cu tine!” Cel salutat răspunde apoi cu „Aleikum asalam”. Asta înseamnă „Pacea să fie și cu tine!” Cuvântul arab „Salam” (pace) este înrudit cu cuvântul ebraic „Shalom”, care înseamnă același lucru.

m-am așezat pe un divan confortabil într-un colț liniștit al casei noastre și am citit una din multele povești minunate.

După ce am citit această carte de zece sau poate de douăzeci de ori, i-am rugat pe părinții mei să-mi cumpere o carte nouă. Au fost uimiți când le-am spus din întâmplare că știam să citesc perfect de câteva luni. Ei nu mă văzuseră niciodată citind. Tatăl meu a continuat apoi să-mi aducă alte cărți din călătoriile sale, pe care le devoram la propriu. Așa că s-ar putea spune că am devenit un băiat destul de educat, chiar dacă nu am mers niciodată la școală. Cumva, am învățat totul de unul singur cu ajutorul cărților mele și, când am împlinit optsprezece ani, eram deja versat în majoritatea științelor din vremea mea.

Când am împlinit optsprezece ani, după ce ultimii invitați au plecat, tatăl meu m-a luat deoparte.

— Poftim, băiatul meu!

M-a mângâiat pe cap și mi-a pus în mână un săculeț din pânză.

— Sunt o mie de dinari. Folosește-i pentru a explora lumea. Călătorește, vezi țări străine, cunoaște oamenii care trăiesc acolo, familiarizează-te cu limbile și obiceiurile lor. Când ți se termină banii, întoarce-te acasă ca bărbat înțelept și cu experiență de viață și alătură-te apoi afacerii mele, pe care o vei prelua într-o zi, când mă voi pensiona.

— Mulțumesc, tată, am răspuns eu, cântărind în mâinile mele săculețul greu. Foarte generos din partea ta!

Abia am putut dormi în acea noapte. Tot timpul m-am gândit unde aș fi putut merge și ce ar fi trebuit să fac cu toți acei bani. Lumea este atât de mare! Unde să-mi încep călătoria, unde să mă opresc? Ca să fiu sincer, nu părăsisem niciodată Alexandria până atunci, așa că nu văzusem nimic din lumea largă. O explorasem

doar în cărțile mele. Dar asta e diferit față de a călători de unul singur, nu-i așa?

În cartierul nostru exista o bibliotecă mare, pe care o vizitasem adesea în anii precedenți și de unde împrumutasem mereu cărți. M-am dus acolo la câteva zile după ce am împlinit optsprezece ani. În bibliotecă exista o încăpere mare unde se găseau multe, multe cărți despre alte țări. Acolo am încercat să-mi aleg primele destinații.

Bibliotecarul mă cunoștea bine. Era un om în vârstă pe care îl chema Wali ad-Din Ab dar-Rahman Ibn Muhammad Ibn Borges al-Hadrami. Un nume destul de lung și de complicat, știu. În cartierul nostru, toată lumea îi spunea pur și simplu Maestrul Borges – mult mai ușor de reținut. Maestrul Borges era așezat în spatele unei mese mari la intrarea în bibliotecă și saluta fiecare oaspete cu o scurtă plecăciune a capului. Purta întotdeauna pe cap un turban alb ca zăpada. Barba cenușie îi acoperea jumătate din față și îi ajungea până la piept. Nimeni nu știa câți ani avea. Părea să locuiască la propriu în bibliotecă.

În orice caz, era acolo dis-de-dimineată, când deschidea ușa de la intrare primului oaspete, dar și seara târziu, când soarele apunea și îl conducea pe ultimul spre ieșire.

În acea zi, maestrul Borges m-a salutat din nou fără să scoată vreun cuvânt, în timp ce închideam ușa grea de lemn de la intrarea în bibliotecă. Și-a ridicat scurt privirea din cartea pe care o citea și mi-a făcut semn din cap. Știam unde se afla camera cu cărțile pe care le căutam. Biblioteca avea trei etaje și era alcătuită din nenumărate coridoare înguste și încăperi mari, pline până la tavan cu rafturi de cărți. La primele mele vizite, am găsit cu greu ieșirea. Încăperile erau organizate atât de alambicat încât puteai într-adevăr să te pierzi. Dar între timp am învățat cum să mă descurc. Când am intrat în camera cu jurnalele de călătorie, am fost surprins să

descopăr că nu eram singurul oaspete. O femeie stătea la masa de sub una dintre ferestre și răsfoia o carte. Nu îi puteam vedea fața, deoarece stătea cu spatele la ușă. Era dimineața devreme. Maestrul Borges abia deschisese biblioteca. Cum de ajunsese femeia asta aici atât de repede? Purta o rochie într-o nuanță de un verde-închis. Părul ei negru și lung îi cădea pe spate.

— Salam aleikum! am salutat când am pășit pragul.

— Aleikum asalam! mi-a răspuns femeia și s-a întors spre mine.

Și acela a fost momentul care avea să dea vieții mele o direcție la care nu m-aș fi putut aștepta înainte de acea zi. Femeia mi-a zâmbit cu amabilitate. Am simțit cum fața mi se înroșește și cum sângele îmi zvâcnește în urechi. Trebuia să fie cam de vârsta mea, deci încă destul de tânără.

Nu o văzusem niciodată până atunci în bibliotecă. Și m-am îndrăgostit de ea la prima vedere, dar probabil că ai ghicit deja asta. Cred că păream destul de ciudat, stând acolo atât de indecis.

— Pot să te ajut? m-a întrebat ea. Cauți o carte anume?

— Nu, ei bine..., a trebuit să-mi dreg glasul. Nu, nu una anume. Vreau să călătoresc și aș vrea să aflu câte ceva despre orașele și țările lumii.

— Unde ai vrea să călătorești?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu încă.

Apoi i-am povestit despre părinții mei și despre cei o mie de dinari pe care tatăl meu mi-i dăduse ca bani de drum de ziua mea.

— Bine, a dat ea din cap, atunci ai putea începe de oriunde. Lasă-mă să mă gândesc.

S-a ridicat în picioare și s-a dus la unul dintre rafturi.

— Apropo, cum te cheamă? am întrebat. Și de unde ești? Nu te-am mai văzut niciodată aici.

— Numele meu este Fatme, a spus ea, abia de ieri am ajuns în oraș. Sunt în vizită la unchiul meu. Pe tine cum te cheamă?

— Eu sunt Faruk. Cine este unchiul tău?

— Bibliotecarul. Unchiul Ibn, a explicat ea.

— Maestrul Borges este unchiul tău? Până acum nu credeam că are familie.

— Are o soră mai mică, mama mea. Locuim în Tunisia. Am ajuns în Alexandria ieri cu o caravană.

— Rămâi aici mai mult timp? am întrebat.

Ea a zâmbit în timp ce a scos o carte subțire de pe raft.

— Poate o lună, poate două. Depinde.

— Depinde de ce?

— De cât de mult îmi place.

— Și, cum e, îți place? am vrut să știu.

— Până acum foarte mult.

A zâmbit și mi-a pus cartea în mână. Avea o copertă din piele de culoare bleumarin.

— Ce este asta? am întrebat în timp ce țineam cartea în mâini.

— Jurnalul de călătorie al lui Suleiman de Basra, a răspuns Fatme. A văzut multe țări din întreaga lume și a călătorit până în China. Și-a scris aventurile în această carte.

— Minunat! am exclamat eu. Aș putea începe cu asta. Ce faci de fapt aici, în această cameră? Și tu vrei să călătorești?

Fatme a dat din cap.

— Citesc o carte despre Alexandria. Povestește despre romanii care au stăpânit Alexandria și întregul Egipt o lungă perioadă de timp.

A arătat spre cartea deschisă care se afla pe masa din fața ferestrei. M-am apropiat de masă și am rămas uimit de scrisul din carte.

— Nu știu să citesc asta, am recunoscut. Ce limbă este?

— Limba romanilor. Se numește latină.

— Tu o înțelegi? am întrebat uimit. Poți citi aceste litere ciudate?

— Bineînțeles că pot. M-a învățat mama. Iubesc cărțile, știi. E o trăsătură de familie. Cel mai mult mă interesează arta vindecării. Poate că într-o zi voi deveni un mare doctor. Dar astăzi am vrut să aflu câte ceva despre acest oraș.

Am dat din cap și m-am uitat în ochii negri ai Fatmei. În acel moment, am fost definitiv învins, după cum îți poți imagina. În următoarele câteva zile, Fatme și cu mine am petrecut nenumărate ore împreună în bibliotecă. Le-am spus părinților mei că umblam prin oraș pentru a mă pregăti pentru marea mea călătorie. Dar, în realitate, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului stând la masa de lângă Fatme, citind jurnalul de călătorie al lui Suleiman și multe alte cărți pe care ea mi le-a recomandat. Dar, ca să fiu sincer, abia dacă mă puteam concentra asupra tuturor literelor. Citeam toate propozițiile și paginile, dar cumva aveam senzația că acele cuvinte îmi treceau în fugă prin minte și nu-mi rămânea nimic fixat. Să fi fost din cauză că mă tot uitam la Fatme și la chipul ei frumos, la părul ei mătăsos și la mâinile ei delicate? Probabil că da.

M-a tot întrebat dacă vreau să încep să întocmesc un plan de călătorie. Iar eu îi tot răspundeam că nu sunt încă pregătit și că am nevoie să citesc mai multe cărți. Iar când mă întreba apoi dacă aș vrea să o însoțesc într-o plimbare pe străzile din Alexandria, am continuat să răspund că o astfel de plimbare ar fi o schimbare binevenită și că aș vrea să-i arăt cele mai frumoase colțuri și locuri din orașul meu natal.

Următoarele câteva săptămâni au trecut fără să mă apropii câtuși de puțin de marea mea călătorie. Dar mă apropiasem de Fatme, sau cel puțin așa credeam eu. Ne înțelegeam bine, glumeam mult și ne

petreceam fiecare zi împreună, fie în biblioteca unchiului ei, fie pe străzile din Alexandria.

Părinții mei începuseră să devină nerăbdători și se întrebau de ce nu-mi făceam încă niciun plan de călătorie. Încetul cu încetul am început să rămân fără scuze și fără explicații, trebuie să recunosc. În curând trebuia să-i informez că mă îndrăgostisem și că preferam să mă căsătoresc decât să călătoresc. Dar ar fi fost mai bine să vorbesc mai întâi cu Fatme despre asta. Ca să fiu sincer, însă, nu aveam curajul. Dacă îmi respingea propunerea? Dacă era deja promisă unui alt bărbat? Încă nu îndrăznisem să o întreb asta.

Într-o seară, în timp ce stăteam în pat, cu mintea agitată, am hotărât că lucrurile nu puteau continua așa. Chiar în dimineața următoare, am intenționat să-mi adun puținul curaj pe care îl aveam și să vorbesc deschis cu Fatme. Am plecat din casă înainte de răsăritul soarelui și m-am grăbit spre bibliotecă cu picioarele tremurânde. Maestrul Borges urma să deschidă ușa grea de la intrare în orice moment, așa cum făcea în fiecare dimineață la ora aceea. Am așteptat și am așteptat timp de o oră sau mai mult, dar ușa nu s-a deschis. Ce se întâmpla? Între timp, alți câțiva oameni se adunaseră în fața bibliotecii. Erau la fel de nedumeriți ca și mine. Nimeni nu știa de ce maestrul Borges nu deschidea ușa. M-am hotărât să ciocănesc și am bătut cu pumnul în ușa grea. După o jumătate de veac parcă, aceasta s-a deschis în sfârșit. Maestrul Borges stătea în picioare în pragul ușii. Părea tulburat, nu-l mai văzusem niciodată așa.

— Vă rog să aveți răbdare, oameni dragi, ne-a cerut el cu o voce gravă. Biblioteca nu se va deschide astăzi înainte de prânz.

Mormăind, oamenii s-au împrăștiat. Eu am rămas în fața ușii și am întrebat:

— Ce s-a întâmplat, maestre? Fatme este bine?

— Da, e bine, Faruk.